

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Mgr. Tomáše Kocourka a soudců JUDr. Jiřího Pally a Mgr. Aleše Roztočila v právní věci žalobce: **P. Ž.**, zast. JUDr. Vojtěchem Filipem, advokátem, se sídlem Čechova 689/11, České Budějovice, proti žalované: **Česká správa sociálního zabezpečení**, se sídlem Křížová 1292/25, Praha 5, o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 16. 5. 2025, č. j. X, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 17. 2. 2026, č. j. 64 Ad 8/2025-47,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

I. Přehled dosavadního řízení

[1] Žalovaná rozhodnutím ze dne 25. 6. 2024, č. j. X(dále jen „prvostupňové rozhodnutí“), snížila žalobci výši invalidního důchodu pro invaliditu III. stupně na částku odpovídající invaliditě II. stupně dle § 56 odst. 1 písm. e) a § 41 odst. 3 zákona č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění (dále jen „zákon o důchodovém pojištění“), neboť žalobci dle posudku Institutu posuzování zdravotního stavu (dále jen „Institut“) z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu od 20. 5. 2024 poklesla pracovní schopnost pouze o 55 %. Toto rozhodnutí bylo k námitkám žalobce změněno rozhodnutím žalované ze dne 25. 9. 2024, č. j. X, tak, že žalobci od 24. 10. 2024 na základě posudku Institutu snížila invalidní důchod na částku odpovídající invaliditě I. stupně, neboť dle posudkového lékaře poklesla pracovní schopnost žalobce pouze o 45 %. Posledně uvedené rozhodnutí žalované zrušil Krajský soud v Českých Budějovicích (dále jen „krajský soud“) rozsudkem ze dne 2. 4. 2025, č. j. 64 Ad 14/2024-49, a věc žalované vrátil k dalšímu řízení. V rozsudku vycházel z posudku posudkové komise Ministerstva práce a sociálních věcí (dále jen „posudková komise“) ze dne 19. 2. 2025. Z posudku vyplynulo, že pokles pracovní schopnosti žalobce činí 55 %, a žalobce je proto invalidní v II. stupni, nikoli v I. stupni, jak nesprávně určila žalovaná. Žalovaná následně dne 16. 5. 2025 vydala rozhodnutí č. j. X (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž znovu rozhodla o námitkách a prvostupňové rozhodnutí s ohledem na posudek posudkové komise potvrdila.

[2] Proti napadenému rozhodnutí podal žalobce žalobu, kterou krajský soud zamítl. Krajský soud nechal vyhotovit nový posudek posudkové komise (posudek ze dne 13. 1. 2026). Z něj vyplynulo, že pokles pracovní schopnosti žalobce je 55 %. Rozhodující příčinou dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu žalobce je [obsahuje citlivé údaje]. S ohledem na další komorbidity byla zvolena horní hranice zákonného rozpětí dle vyhlášky o posuzování invalidity.

[3] Krajský soud nepřisvědčil námitce žalobce, dle níž není u [obsahuje citlivé údaje] možné zlepšení stavu, tudíž ani snížení míry poklesu pracovní schopnosti ze 70 %, která u něj byla konstatována v minulosti. Uvedl, že rozhodnutí o přiznání či změně invalidního důchodu je závislé na lékařském odborném posouzení. V rámci soudního řízení je k vypracování odborného posouzení povolána posudková komise. Odůvodnění posudku shledal krajský soud úplným a přesvědčivým. Mezi lety 2019 a 2023 byl u žalobce skutečně konstatován pokles pracovní schopnosti v rozsahu 70 %, což však bylo způsobeno destabilizací jeho zdravotního stavu vlivem [obsahuje citlivé údaje]. Dle posudkové komise však bylo toto onemocnění již stabilizováno. Posudková komise tedy hodnotila pouze zdravotní postižení představující rozhodující příčinu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu žalobce, aniž by hodnotila žalobcův stav po [obsahuje citlivé údaje], neboť tento stav již nemá na pokles jeho pracovní schopnosti vliv. Posudková komise se opakovaně zabývala [obsahuje citlivé údaje], přičemž dospěla k závěru, že jde o stav těžkého funkčního postižení dle [obsahuje citlivé údaje] přílohy k vyhlášce o posuzování invalidity, tj. invaliditu II. stupně. Zdravotní dokumentace neosvědčuje stav těžkého funkčního postižení dle [obsahuje citlivé údaje] a ani žalobce v řízení před soudem nepředložil žádné lékařské zprávy, z nichž by bylo možné dovodit opak. S ohledem na dostatečnou vypovídací hodnotu posudku krajský soud nevyhověl žalobcovu návrhu na přezkum zdravotního stavu ve specializovaném pracovišti nezávislém na Ministerstvu práce a sociálních věcí.

[4] Krajský soud se neztotožnil s žalobcovou argumentací stran nesprávného procesního postupu žalované ani jeho tvrzením zpochybňujícím nezaujatost členů posudkové komise.

II. Kasační stížnost a vyjádření žalované

[5] Žalobce (dále též „stěžovatel“) podal proti rozsudku krajského soudu kasační stížnost, jejíž důvody podřadil pod § 103 odst. 1 písm. a) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“). Navrhuje, aby Nejvyšší správní soud (dále jen „NSS“) rozsudek krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

[6] V kasační stížnosti uvádí, že krajský soud ve věci rozhodl bez jednání dle § 51 s. ř. s., aniž by k tomu byly splněny zákonné předpoklady. Žalobce totiž nevyslovil souhlas s takovým postupem, nebyl o něm ani předem informován, a dokonce krajský soud výslovně požádal o nařízení jednání, aniž by od soudu obdržel odpověď. Tím soud žalobci znemožnil rozšířit žalobu o návrh na zrušení prvostupňového rozhodnutí. Stěžovatel dále nebyl krajským soudem informován o jeho procesních krocích, jako o žádosti o posouzení zdravotního stavu. Stěžovatel rovněž nemohl reagovat na vyjádření žalované ze dne 25. 7. 2025, které mu bylo doručeno až dne 30. 1. 2026. Krajský soud se opomněl zabývat pochybnostmi stěžovatele o objektivitě posouzení jeho zdravotního stavu. Stěžovatel by měl

pokračování

mít možnost podat opětovně námitky proti prvostupňovému rozhodnutí, když žalovaná má možnost rozhodovat znovu o námitkách stěžovatele proti prvostupňovému rozhodnutí. Odebráním možnosti brojit námitkami proti posudku ze dne 13. 1. 2026 byla narušena jeho procesní práva.

[7] Dále stěžovatel namítá, že posudek ze dne 13. 1. 2026 byl nadbytečným důkazem, neboť se naprosto shodoval s posudkem, z něž krajský soud vycházel v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 25. 9. 2024. Oba posudky hodnotí zdravotní stav stěžovatele ke dni 20. 5. 2024, stav stěžovatele se však od té doby postupně zhoršuje. Posudky posudkové komise nelze považovat za objektivní, neboť není medicínsky možné, aby u stěžovatele došlo ke zlepšení jeho [obsahuje citlivé údaje]. Stěžovatel byl třikrát po sobě řazen do III. stupně invalidity na základě posudků o invaliditě, z nichž vyplýval závěr o trvalosti stěžovatelova onemocnění, a tudíž by měl být stupeň stěžovatelovy invalidity posuzován trvale jako stupeň III. Negativní progrese stěžovatelovy choroby je vědecky prokázaným jevem a může k ní docházet v etapách. Závěry posudkového lékaře tudíž nemají oporu ve vědeckých poznatcích ani běžné logice, což svědčí o neobjektivnosti jeho posouzení. Stěžovatel je toho názoru, že objektivní posouzení zdravotního stavu není možné v jeho nepřítomnosti na základě lékařských zpráv z běžných pravidelných kontrol u praktického lékaře a jiných lékařů.

[8] Pokles stěžovatelovy pracovní schopnosti je dán [obsahuje citlivé údaje], přičemž ani u jednoho z nich neexistuje možnost zlepšení. Zaprvé se jedná o trvalé riziko zhoršení stavu v souvislosti s [obsahuje citlivé údaje], ze kterého vyplývá důvod pro přiznání poklesu pracovní schopnosti o 10 %. Zadruhé se jedná o [obsahuje citlivé údaje], u níž rovněž nelze očekávat zlepšení stavu. V minulosti byl stěžovateli přiznán pokles pracovní schopnosti v důsledku této choroby o 60 %, mělo by tedy dojít ke zvýšení míry poklesu, nikoli k jejímu snížení na 55 %.

[9] Dle názoru stěžovatele žalovaná pochybila, když při vydání napadeného rozhodnutí vycházela z posudku posudkové komise ze dne 19. 2. 2025 (zpracovaného pro účely předchozího řízení před krajským soudem). Krajský soud v prvním řízení nezrušil i prvostupňové rozhodnutí, čehož žalovaná využila k vydání nového nezákonného rozhodnutí o námitkách. Rozsudkem č. j. 64 Ad 14/2024-49 bylo celé řízení ukončeno, a věc se tudíž měla vrátit do počátečního stádia. Stěžovatel proto navrhuje i zrušení prvostupňového rozhodnutí.

[10] Žalovaná ve svém vyjádření navrhuje, aby NSS kasační stížnost odmítl pro nepřijatelnost.

[11] Stěžovatel v replice uvádí, že cílem jeho kasační stížnosti je zpochybnit snížení stupně invalidity, ke kterému došlo na základě posudku téhož lékaře, který vycházel z týchž podkladů jako při předchozím posouzení míry poklesu pracovní schopnosti, kdy ji vyhodnotil na 70 %.

III. Posouzení kasační stížnosti

[12] NSS nejprve posoudil zákonné náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že byla podána včas, osobou oprávněnou, proti rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost ve smyslu § 102 s. ř. s. přípustná, a stěžovatel je v souladu s § 105 odst. 2 s. ř. s. zastoupen advokátem.

[13] Dále se NSS zabýval přijatelností kasační stížnosti. Podle § 104a odst. 1 s. ř. s. NSS odmítne kasační stížnost ve věcech, které jsou v řízení před krajským soudem rozhodovány specializovaným samosoudcem, pro nepřijatelnost, pokud tato stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Vymezením institutu nepřijatelnosti a výkladem konceptu přesahu vlastních zájmů stěžovatele se NSS podrobně zabýval v usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006-39, č. 933/2006 Sb. NSS, na které nyní pro stručnost odkazuje.

[14] NSS se prvně zabýval námitkami směřujícími proti procesnímu postupu krajského soudu. Stěžovatel namítá, že mu byla upřena možnost účasti na jednání před soudem. Dle § 51 odst. 1 s. ř. s. *soud může rozhodnout o věci samé bez jednání, jestliže lze ve věci rozhodnout jen na základě listinných důkazů, k nimž měli účastníci možnost se vyjádřit nebo které jsou jim známy, a účastníci to shodně navrhli nebo s tím souhlasí. Má se za to, že souhlas je udělen také tehdy, nevyjádří-li účastník do dvou týdnů od doručení výzvy předsedy senátu svůj nesouhlas s takovým projednáním věci; o tom musí být ve výzvě poučen.*

[15] Ze spisu vyplývá, že dne 29. 1. 2026 byl stěžovatelo v zástupci doručen přípis *Dotaz na souhlas s řízením ve věci bez jednání*, v němž krajský soud vyzval stěžovatele k vyjádření, zda souhlasí s rozhodnutím věci bez jednání na podkladě listinných důkazů, a poučil jej, že pokud se ve stanovené lhůtě nevyjádří, má se za to, že s navrženým postupem souhlasí. Není tudíž pravdou, že by o možnosti rozhodnout ve věci bez jednání nebyl stěžovatel informován. Stěžovatel přitom v kasační stížnosti uvedl, že obdržel vyjádření žalované k žalobě dne 30. 1. 2026, přičemž z doručky založené ve spisu krajského soudu vyplývá, že v jedné datové zprávě byl zástupci stěžovatele zaslán výše zmíněný dotaz, vyjádření žalované k žalobě, posudek posudkové komise a protokol o jednání posudkové komise s tím, že datová zpráva byla doručena již dne 29. 1. 2026 přihlášením oprávněné osoby do datové schránky advokáta. Stěžovatel tím *de facto* potvrzuje, že datovou zprávu obdržel, což současně popírá jeho zmínku, že nebyl informován o záměru soudu rozhodnout bez jednání. Podmínky pro rozhodnutí bez jednání dle § 51 odst. 1 s. ř. s. jsou splněny i tehdy, pokud stěžovatel nevyjádřil s navrženým postupem výslovný souhlas, neboť jeho udělení se předpokládá, jestliže stěžovatel ve stanovené lhůtě nevyjádřil nesouhlas s rozhodnutím bez jednání. Ze spisu nevyplývá, že by stěžovatel krajský soud žádal o provedení jednání. Stěžovatel ostatně v kasační stížnosti ani neoznačuje konkrétní listinu či situaci, v níž krajský soud o provedení jednání žádal. Krajský soud tedy nepochybil, jestliže rozhodl o žalobě na podkladě posudku posudkové komise, s nímž stěžovatele předem seznámil, bez jednání.

[16] Nelze taktéž odhlédnout od důsledků, které stěžovatel s tímto tvrzeným pochybením krajského soudu spojuje. Stěžovatel namítá, že rozhodnutím bez jednání mu bylo znemožněno rozšířit žalobu o napadení prvostupňového rozhodnutí. NSS však podotýká, že rozšíření žaloby není vázáno na jednání ve věci a je obecně možné ve lhůtě pro podání žaloby (viz § 71 s. ř. s., či rozsudek NSS ze dne 19. 8. 2024, č. j. 8 As 90/2023-60). Nemůže

pokračování

být kladeno k tíži krajského soudu, že stěžovatel této možnosti sám nevyužil. NSS rovněž podotýká, že ke zrušení prvostupňového rozhodnutí dle § 78 odst. 3 s. ř. s. není vyžadováno, aby takový postup žalobce navrhl, neboť ten je výlučně věcí úvahy soudu (srov. rozsudek NSS ze dne 26. 7. 2007, č. j. 1 Afs 57/2006-70). I kdyby stěžovatel navrhl zrušit i prvostupňové rozhodnutí, nemusel by krajský soud o tomto návrhu rozhodnout ve výroku rozsudku (usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 28. 8. 2007, č. j. 1 As 60/2006-106, č. 1456/2008 Sb. NSS). Možnost soudu zrušit prvostupňové rozhodnutí je nadto omezena tím, zda procesní předpis upravující řízení před správními orgány umožňuje zrušit opravným prostředkem napadené prvostupňové rozhodnutí (viz usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 24. 11. 2009, č. j. 1 Aps 2/2008-76, č. 1997/2010 Sb. NSS). V řízení o námitkách proti rozhodnutí o dávce důchodového pojištění je možnost zrušit prvostupňové rozhodnutí a věc vrátit k dalšímu řízení vyloučena (§ 88 odst. 8 zákona č. 582/1991 Sb., o organizaci a provádění sociálního zabezpečení, ve spojení s § 90 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád). Stěžovatel tedy nemohl být postupem krajského soudu zkrácen na svém právu domáhat se zrušení též prvostupňového rozhodnutí.

[17] Krajský soud nepochybil ani tím, že stěžovatele neinformoval o tom, že si od posudkové komise vyžádal vypracování posudku. Jedná se o procesní postup krajského soudu, ke kterému je povinen na základě zákona. Ve spisu krajského soudu je založeno podání stěžovatele ze dne 22. 12. 2025 zaslané posudkové komisi, v němž potvrzuje, že obdržel pozvánku k jejímu jednání, takže byl informován o zpracovávání nového posudku. Stěžovatel ostatně ani neuvádí, jakým způsobem se skutečnost, že nebyl informován krajským soudem o zadání nového posudku, projevilo v jeho právní sféře. I kdyby se tedy jednalo o procesní pochybení krajského soudu, nevedlo by ke zrušení jeho rozsudku (srov. rozsudek NSS ze dne 19. 3. 2026, č. j. 6 As 140/2025-28). Totéž platí i o námitce, že stěžovatel obdržel vyjádření žalované až dne 30. 1. 2026 (dle obsahu spisu tomu ve skutečnosti bylo již dne 29. 1. 2026). V první řadě se nejedná o pochybení krajského soudu, neboť ten (byť s časovým odstupem) dostal své povinnosti zaslat stěžovateli vyjádření k žalobě dle § 74 s. ř. s. Stěžovatel měl po doručení tohoto vyjádření (spolu s posudkem posudkové komise) více než dva týdny na to, aby na obsah vyjádření reagoval v replice. NSS to považuje za dostatečně dlouhou dobu. Stěžovatel ostatně ani nenamítá, že měl v úmyslu na vyjádření žalované reagovat replikou, tedy netvrdí, že by jej pozdější doručení vyjádření zkrátilo na jeho právech.

[18] Pokud se jedná o námitky směřující vůči procesnímu postupu žalované, již krajský soud stěžovateli zcela srozumitelně vysvětlil, že žalovaná měla zákonnou povinnost plynoucí z § 78 odst. 6 s. ř. s. vycházet v napadeném rozhodnutí z posudku posudkové komise ze dne 19. 2. 2025. Taktéž stěžovateli správně vyložil důvody, proč po zrušení prvního rozhodnutí žalované o námitkách krajským soudem nebylo provedeno nové prvostupňové řízení, nýbrž se věc vrátila do stádia rozhodování o námitkách. Stěžovatel sice nemohl podat nové námitky, nýbrž mohl již podané námitky doplňovat. Stěžovatel vnímá jako pochybení krajského soudu při vydání předchozího rozsudku, že nebylo zrušeno i prvostupňové rozhodnutí, takže se domáhá jeho zrušení opětovně v této věci. Pomíjí však, že prvostupňovým rozhodnutím bylo rozhodnuto o snížení invalidního důchodu na částku odpovídající invaliditě II. stupně. Oba posudky posudkové komise vypracované v řízeních před krajským soudem potvrzují, že míra poklesu pracovní schopnosti stěžovatele odpovídá

invaliditě II. stupně. Tyto posudky přitom byly stěžejním podkladem pro rozhodnutí krajského soudu, jenž tak neměl důvodem předchozím rozsudkem ani nyní přezkoumávaným rozsudkem rušit prvostupňové rozhodnutí (ani napadené rozhodnutí).

[19] Krajský soud rovněž stěžovateli osvětlil důvody, proč se při svém rozhodování řídil obsahem posudku ze dne 13. 1. 2026 (potažmo i posudku ze dne 19. 2. 2025). V bodě 30 rozsudku uvedl, že rozhodnutí o přiznání invalidního důchodu je závislé na lékařském posouzení, přičemž za účelem provedení soudního řízení je k takovému posouzení povolána podle § 4 odst. 2 zákona o organizaci a provádění sociálního zabezpečení posudková komise. Soud následně hodnotí obsah posudku jako kterýkoliv jiný důkaz, především hodnotí jeho přesvědčivost a úplnost, která vyplývá z kvality jeho zdůvodnění. Popsal obsah posudku, přičemž vyložil, proč dle jeho názoru tyto parametry splňuje. Krajský soud rovněž uvedl, že stěžovatel měl možnost v rámci soudního řízení obsah posudku zpochybnit aktuálními lékařskými zprávami, což však neučinil (bod 37). Krajský soud tedy hodnotil stěžejní podklad pro své rozhodnutí v souladu s kritérii dovozenými judikaturou (rozsudek NSS ze dne 15. 5. 2013, č. j. 6 Ads 11/2013-20). Lze doplnit, že posudková komise v posudku ze dne 13. 1. 2026 hodnotila zdravotní stav stěžovatele ke dni vydání napadeného rozhodnutí (tj. ke dni 16. 5. 2025, např. zohlednila lékařské zprávy ze dne 11. 3. 2025 a 3. 4. 2025), nikoliv ke dni 20. 5. 2024, jak se mylně domnívá stěžovatel (uvedené datum je pouze datem změny stupně invalidity, k čemuž se již podrobně vyjádřil krajský soud).

[20] Stěžovatel v kasační stížnosti uvádí, že se krajský soud neměl posudkem řídit, a namísto toho měl vyjít „z logiky věci“, neboť snížení míry poklesu pracovní schopnosti u něj není z vědeckého hlediska možné. Tím však nijak nevyvrací závěry, na nichž krajský soud vystavěl svůj rozsudek. Požadavek stěžovatele, aby krajský soud (a potažmo NSS) nebral posudek v potaz a vycházel z „logiky věci“, je v rozporu se zásadami posuzování míry poklesu pracovní schopnosti v soudním řízení vyplývajícími z § 4 odst. 2 zákona o organizaci a provádění sociálního zabezpečení. Dovolává-li se stěžovatel vědeckých poznatků o své chorobě, tyto vědecké poznatky nijak nedokládá, natož aby doložil, že jeho osobně se týká s chorobou spojený namítaný progres míry poklesu pracovní schopnosti. Stěžovatel sice odkazuje na starší posudky, z nichž vyplývá, že míra poklesu jeho pracovní schopnosti činila 70 %, pomíjí však, že následné snížení míry poklesu na 55 % krajský soud ve svém rozsudku vysvětlil. V bodech 35 a 36 rozsudku uvedl, že 70% pokles pracovní schopnosti byl způsoben [obsahuje citlivé údaje]. Rovněž uvedl, že pro účely pracovní schopnosti stěžovatele není prodělání tohoto onemocnění ani provedení [obsahuje citlivé údaje] nadále zohlednitelné a že stěžovatel tento závěr posudkové komise nijak věcně nezpochybnil. Stěžovatel v kasační stížnosti zcela mimoběžně argumentuje trvalostí svých onemocnění, aniž by reagoval na důvody, kterými krajský soud vysvětlil snížení míry poklesu pracovní neschopnosti žalobce. Krajský soud postupoval v souladu s judikaturou vymezující situace, v nichž může dojít ke snížení míry poklesu pracovní schopnosti (viz rozsudky NSS ze dne 26. 9. 2008, č. j. 6 Ads 31/2007-69, a ze dne 17. 12. 2015, č. j. 1 Ads 176/2015-27). Lze doplnit, že v posudcích o invaliditě posudkového lékaře Okresní správy sociálního zabezpečení České Budějovice ze dne 24. 1. 2022 a 29. 5. 2023, jimiž byl stěžovateli ponechán III. stupeň invalidity, je konstatováno, že zdravotní stav je doložen jen chabě, zejména není doložen [obsahuje citlivé údaje], přičemž stěžovateli bylo v obou případech uloženo, aby při další kontrolní prohlídce předložil detailní nálezy ke všem svým postižením. Tak se stalo právě při kontrolní lékařské

pokračování

prohlídce dne 20. 5. 2024, v návaznosti na niž bylo vydáno prvostupňové rozhodnutí, a výsledky dalších funkčních vyšetření popisujících závažnost [obsahuje citlivé údaje] byly podkladem pro posudky posudkové komise vypracované v roce 2025.

[21] Nemůže obstát ani názor stěžovatele, dle něž není možné objektivně posoudit jeho zdravotní stav v jeho nepřítomnosti. Krajský soud vysvětlil, proč je tomu naopak, přičemž odkázal na přílehlavou judikaturu (rozsudek NSS ze dne 27. 10. 2010, č. j. 3 Ads 108/2010-78). Stěžovatel rovněž opomíjí, že sám se odmítl účastnit jednání posudkové komise (přípis ze dne 22. 12. 2025) a že byl jednání posudkové komise přítomen při předchozím posouzení dne 19. 2. 2025, kdy byl též vyšetřen internistkou, jež byla členkou posudkové komise.

IV. Závěr a náklady řízení

[22] NSS tudíž s ohledem na výše uvedené shledal, že kasační stížnost je nepřijatelná, a proto ji dle § 104a s. ř. s. odmítl. O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodl NSS podle úspěchu ve věci v souladu s § 60 odst. 1 větou první ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel v řízení nebyl úspěšný, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Procesně úspěšná žalovaná nemá toto právo podle § 60 odst. 2 ve spojení s § 120 s. ř. s.

P o u č e n í: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 27. května 2026

Mgr. Tomáš Kocourek
předseda senátu